

pracę zawodową i to, co robią jako uczestnicy AA.

Pomocą w tym rozgraniczeniu dla nich, jak i dla nas wszystkich może być rozdział poświęcony 8 Tradycji z książki „12 Kroków i 12 Tradycji”, szczególnie strony 169-171.

5. Uczestnicy AA mogą brać udział również w innych przedsięwzięciach związanych z alkoholizmem, pod warunkiem, że nie stwarza to wrażenia, że reprezentują AA.

Wielu z nas bierze udział w różnych przedsięwzięciach poza Wspólnotą, niosąc jako wolontariusze pomoc alkoholikom. W takiej działalności występujemy zawsze jako osoby prywatne, nigdy jako uczestnicy AA lub reprezentanci jakichkolwiek struktur czy całej Wspólnoty. Dla powodzenia takich pozawspólnotowych działań należy ucinać wszelkie próby formalnego lub organizacyjnego wiązania AA z jakimkolwiek, choćby najszlachetniejszym, programem zewnętrznym.

6. Nie należy dyskryminować żadnej kategorii potencjalnych uczestników AA, nawet tych, którzy przychodzą pod naciskiem prawa czy instytucji.

Choć siła naszego programu polega na dobrowolności, wielu z nas po raz pierwszy przyszło na mityng z powodu nacisku innych ludzi lub okoliczności. Dopiero dłuższy wpływ AA ukazał nam prawdziwą naturę naszej choroby. Widząc innych alkoholików żyjących trzeźwo i szczęśliwie odkrywaliśmy w sobie pragnienie, by też tak żyć; rodziła się w nas wdzięczność i ochota do uczestniczenia w mityngach. Nie mamy więc prawa odmawiać wstępu nikomu – bez względu na to dlaczego do nas przyszedł i z jakim nastawieniem. Nie interesuje nas kto skierował go do AA, interesuje nas człowiek, który przychodzi.

Niezależnie od naszej opinii o nowo przyjętych nie możemy orzekać, którzy z nich wyzdrowieją ani nie mamy prawa decydować jakich metod mają oni używać w trzeźwieniu. Wielu z nas potrzebowało przecież specjalnych form pomocy, jakich najlepiej jest szukać poza AA. („Anonimowi Alkoholicy”, str. 63, 64, „12 Kroków i 12 Tradycji” str. 62).

7. W miarę jak dojrzewamy, stajemy się bardziej elastyczni i pozbywamy się obaw.

Ci, którzy dzięki AA uzyskali trzeźwość muszą pamiętać, że to skromność zjednuje przyjaciół AA, a nie samozadowolenie, arogancja i nieomyślność. Przekonanie, że AA zna jedyny sposób na trzeźwienie to egoistyczny luksus, na który Wspólnota nie może sobie pozwolić w równym stopniu, jak na urazy.

Wielu ludzi przychodząc do AA odczuwa wielką ulgę: znajdujemy w sobie powody do dumy, zaczynamy budować swoją dobrą reputację, stopniowo usuwając wstyd pijanych dni. Takie uczucia mogą łatwo przerodzić się w niezwykle silną wdzięczność i wierność AA – i wtedy, zanim się spostrzeżemy, możemy stać się zaborczy i uczuleni na punkcie Wspólnoty, tak jakby była ona ekskluzywnym klubem z monopolem na słusność.

Dopiero trzeźwiąc spostrzegamy, jak wielu z nas otrzymało pomoc od swych rodzin, przyjaciół, szpitali, lekarzy, duchownych. Uświadamiamy sobie, że wyrzucający nas z pracy szef, zrządzający krewny czy ostrzegający nas policjant – wszyscy oni również pomogli nam zobaczyć, że mamy problem z piciem. Zaczynamy wtedy wyrastać z obronnej zaborczości. Nie tracąc wiary w AA pozbywamy się fanatyzmu i strachu, że ktoś spoza Wspólnoty przywłaszczy sobie jej osiągnięcia, lub odbierze nam świeżo uzyskaną godność, wdzięczność i inne pozytywne uczucia. Im dłużej jesteśmy trzeźwi, tym bardziej prawdopodobne, że powiemy: „Wszystko, co służy zdrowieniu alkoholików jest dobre, łącznie ze szpitalami, ośrodkami odwykowymi, przychodniami, religią, psychiatrią, psychologią – no i oczywiście z AA”. Stajemy się wtedy bardziej „przyciągającym” (w duchu 11 Tradycji) przykładem skuteczności programu AA.

Początki współpracy: Bill, Bob i inni

Zaraz na początku istnienia AA, współzałożyciele dali świetny przykład prawidłowej współpracy z profesjonalistami – niealkoholikami. Zarówno „Anonimowi Alkoholicy wkraczają w dojrzałość” jak i artykuł Billa „Bądźmy przyjaźni wobec naszych przyjaciół” (Grapevine, 1958) wypełnione są wdzięcznością, jaką Wspólnota obdarzyła liczne grono przyjaciół z zewnątrz. Ze skromnością i życzliwością Bill i dr Bob przez całe życie dokładali sił, by współpracować z nimi, budując dla AA rozległe wsparcie w różnych środowiskach profesjonalistów.

Pytania i odpowiedzi dotyczące współpracy AA z profesjonalistami

*– związane z najczęściej występującymi
nieporozumieniami.*

1. *Które z Tradycji AA należy stosować, by działalność uczestników Wspólnoty w zewnętrznych przedsięwzięciach niosących pomoc alkoholikom przynosiła jak najlepsze efekty?*

Wszystkie, oczywiście. Ale niektóre z nich mają w tym wypadku szczególne znaczenie:

Pierwsza: przypomina, że bezpieczeństwo AA jest ważniejsze od naszych osobistych pragnień.

Druga: mówiąca, że żaden uczestnik AA nie może zmuszać innego AA do podjęcia lub zaprzestania jakiejkolwiek działalności.

Trzecia: zgodnie z nią nie możemy osądzać niczyjego pragnienia zaprzestania picia. Taka potrzeba w wielu alkoholikach żyje, choć może być niewidoczna.

Piąta: przypomina, że jedynym celem AA jest niesienie posłania i nic więcej.

Szósta: zaleca, by nigdy nie stwarzać wrażenia, że AA jako całość lub jakakolwiek jego część popiera (lub zwalcza!) czy finansuje jakieś zewnętrzne przedsięwzięcie, niezależnie od naszego zdania o nim. Zwraca też uwagę, że szukanie prestiżu zawsze stwarza problemy.

Dziesiąta: przypomina, by nie wikłać imienia AA w żadne publiczne spory.

Jedenasta: mówi, że w środkach masowego przekazu powinniśmy przyciągać do AA przez przedstawianie atrakcyjności naszej drogi życia, zachowując przy tym osobistą anonimowość (zarówno na antenie jak i w druku).

Dwunasta: przypomina o pierwszeństwie zasad przed osobistymi ambicjami.

2. *Jakie wewnętrzne struktury AA angażują się na zewnątrz w działania związane z problemem alkoholizmu?*

Co najmniej sześć rodzajów:

a) *Indywidualni uczestnicy AA* – występując jako prywatne osoby nie reprezentujące AA.

b) *Grupy AA*. W lokalnych grupach mogą istnieć służby do tego powołane – więcej informacji na ten temat znajdziecie w broszurze „Grupa AA”.

c) *Regiony, intergrupy i ich biura*. W dużych miastach regiony mają swoje biura, z adresami podanymi w książce telefonicznej. Biura te, utrzymywane ze składek grup, m.in. informują telefonicznie potrzebujących o adresach mityngów.

Wasz region lub intergrupa posiada wiadomości o pozawspólnotowych działaniach na polu alkoholizmu podejmowanych w waszej okolicy i może informować o zapotrzebowaniu na taką służbę chętnych do jej podjęcia.

d) *Komisje, zajmujące się publiczną informacją, współpracą z profesjonalistami, placówkami leczniczymi i wychowawczymi*. Członkowie tych komisji – na szczeblu intergrupy, regionu lub krajowym – są szczególnie odpowiedzialni za właściwy kształt informacji publicznej na temat AA i powinni dbać o to, by informacja o Wspólnocie, szczególnie o tym jak kierować do niej, trafiała do wszystkich zainteresowanych.

e) *Służby krajowe i ich komisje*. Są one przede wszystkim odpowiedzialne za współpracę ze służbami światowymi, poprzez Biuro Usług Ogólnych (GSO) w Nowym Jorku i coroczną Światową Konferencję Służb AA. Jednak gdy lokalne służby AA nie prowadzą takich działań, służby krajowe mogą czasami pomagać tworząc odpowiednie komisje, prowadząc bezpośrednio działalność czy chociażby udzielając lokali.

Wasz delegat do służby krajowej posiada informacje, w jakiego rodzaju przedsięwzięciach pozawspólnotowych oczekiwana i potrzebna jest pomoc AA.

f) *Rada Służby Ogólnej (GSB) i Biuro Usług Ogólnych (GSO)*. Rada utworzyła komisje zajmujące się informacją publiczną, współpracą z placówkami leczniczymi, zakładami karnymi, a także komisję ds. współpracy ze środowiskiem profesjonalistów.

Rada i Biuro utrzymują ścisłą łączność z krajowymi sieciami informacyjnymi i wydawnictwami, jak również z organizacjami międzynarodowymi zajmującymi się alkoholizmem. GSO organizuje mityngi informacyjne, na których profesjonalistom prezen-

wany jest obraz AA. Publikuje również periodyk „About AA”, wysyłany darmowo chętnym, oraz rozsyła listę centralnych biur AA tym, którzy chcą kierować tam alkoholików.

Dodatkowo, na corocznych spotkaniach Konferencji Służb Ogólnych tworzone są komisje ds. placówek leczniczych, zakładów karnych, informacji publicznej i współpracy ze środowiskiem profesjonalistów. Konferencja zapoznaje się również z pracami GSO i sugeruje własne rozwiązania*.

3. Czy indywidualny uczestnik AA może brać udział w pracach legislacyjnych związanych z alkoholizmem?

Prace takie wykraczają poza podstawowy cel AA, tak jak określa go Piąta Tradycja. Prywatnie każdy AA może podejmować działania za lub przeciw inicjatywom legislacyjnym, ale musi być bardzo ostrożny, by nigdy nie wikłać w to swojego członkostwa w AA i nie sprawiać wrażenia, że występuje jako reprezentant AA.

4. Czy używanie w aktach prawnych imienia AA jest zgodne z Tradycjami?

Nie, jeżeli ma to oznaczać, że AA popiera lub łączy się z organami państwowymi. Żądanie, by uczestnicy AA zasiadali w komisjach związanych z administracją państwową może wymuszać jednocześnie łamanie ich anonimowości w środkach masowego przekazu. Unikniemy tego, gdy członkowie takich komisji są jedynie „trzeźwiejącymi alkoholikami”, „zdrowiejącymi alkoholikami” itp. (Podobnie ci z AA, którzy są doradcami powinni być przedstawiani jako „doradcy ds. alkoholizmu”, a nie jako „doradcy ds. AA”).

5. Czy AA rekomenduje swych uczestników do prac w pozawspólnotowych przedsięwzięciach antyalkoholowych?

Nie, nie robi tego ani AA jako całość, ani żadna komisja, biuro czy grupa. Indywidualni AA mogą kogoś rekomendować, dając jasno do zrozumienia, że jest to ich osobista rekomendacja, a nie z ramienia AA.

* Konferencja Służby Krajowej AA w Polsce utworzyła Komisję Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA.

6. Czy uczestnicy AA mogą służyć alkoholikom w instytucjach poza AA?

Tak, jeżeli chcą i mają potrzebne kwalifikacje. Ale powinni robić to prywatnie, nie mieszając do tego AA.

7. Zdarza się, że uczestnik AA będący jednocześnie profesjonalistą występuje na forum Wspólnoty. Czy należy wtedy, w zapowiedzi lub w drukowanym programie, wspominać o jego pozycji zawodowej?

Jeżeli on lub ona występuje jako uczestnik AA podajemy jedynie imię oraz nazwę grupy czy miasta – bez żadnych pozawspólnotowych powiązań. W AA nie ma grubych ryb, jesteśmy wszyscy równi – po prostu uczestnicy AA. Komitet organizacyjny takiego spotkania ponosi odpowiedzialność za ochronę anonimowości wszystkich uczestników.

Na takim spotkaniu może wystąpić ktoś w charakterze specjalisty spoza AA: można wtedy przedstawiając go użyć pełnego nazwiska, funkcji i instytucji, którą reprezentuje – ale wtedy nie wspominamy oczywiście o jego ewentualnym uczestnictwie we Wspólnocie.

Ideąłem byłoby bardzo staranne rozgraniczenie w przyszłości tych dwóch przypadków.

8. Czy uczestnik AA pracujący w instytucjach państwowych lub organizacjach niosących pomoc alkoholikom niesie tym samym posłanie Dwunastego Kroku?

Nie. Wielu z będących w tej sytuacji aowców tłumaczy to tak, że ich praca zawodowa polega na kierowaniu do AA, stwarzając możliwość niesienia posłania innym – ale oni sami wykonując pracę posłania nie niosą.

Tradycją AA jest, że nikt nie jest opłacany za wykonywanie Dwunastego Kroku. Często mówimy, że pozostajemy trzeźwi jedynie dzięki dawananiu. Terapeuta, prawnik czy lekarz dostaje wynagrodzenie za pracę i dlatego nie niesie posłania.

Zdarza się, oczywiście, że np. pracownik pomocy społecznej i jednocześnie uczestnik AA spotyka osobę z poważnym problemem alkoholowym i ulega pokusie, by podzielić się z nią swoim osobistym do-

świadczeniem. Wielokrotne doświadczenie pokazało, że efekty takiego działania mogą nie przynieść korzyści zarówno pracownikowi, jak i tej osobie. Ten drugi zaczyna odbierać AA jako część systemu opieki społecznej: stwarza to zafałszowany obraz, w którym pomieszane są role zawodowego pracownika socjalnego i aowskiego sponsora.

Udowodniono wiele razy, że lepiej jest jawnie i bezpośrednio skierować taką osobę do AA: stworzy się wtedy możliwość Dwunastego Kroku, ale jego wykonaniem zajmie się ktoś inny, będący jedynie Anonimowym Alkoholikiem. Jeżeli dojdzie do spotkania kierującego do AA profesjonalisty ze skierowaną przez niego osobą na mityngu, to ma on szansę wytłumaczyć, że jest tu dla swojego własnego zdrowienia, a AA nie jest właściwym miejscem do prowadzenia pracy zawodowej.

Rzecz jasna, powyższe uwagi nie zabraniają profesjonalistom nieść posłania AA poza swoją pracę zawodową.

9. Czy grupa, intergrupa lub komisja AA może skierować alkoholika lub jego rodzinę do instytucji poza AA?

Oczywiście, tak. Gdy potrzebują oni profesjonalnej pomocy spoza zakresu działalności Wspólnoty – np. opieki medycznej, dentystycznej, porady prawnej, zawodowej, czy pomocy socjalnej – to uczestnicy AA kierują do odpowiednich instytucji. Rodziny otrzymują informacje o Al-Anon i Alateen.

Pomoc w znalezieniu fachowej opieki nie zdejmuje z nas obowiązku niesienia posłania AA i rzetelnego sponsorowania. Nie jest dobrze, gdy odsyłamy alkoholika gdzie indziej z powodu braku czasu albo dlatego, że sprawia kłopoty i jest wymagający. Przecież wielu z nas pamięta, jak wiele życzliwości i cierpliwości okazano nam, gdy przyszliśmy do AA.

Odkąd różne instytucje i osoby zaczęły przysyłać alkoholików do nas to mamy też obowiązek dbać, by środowiska profesjonalistów wiedziały, jak do AA trafić. Aktualna lista mityngów i telefony kontaktowe powinny trafiać do wszystkich zajmujących się alkoholizmem.

10. Czy AA może uczestniczyć wspólnie z innymi instytucjami w działalności informacyjnej i programach przeciwdziałania alkoholizmowi?

Tylko wtedy, gdy nie ma wątpliwości, że AA nie jest w żaden sposób połączone z nimi, nie popiera ich i gdy takie współdziałanie nie wciąga AA w spory publiczne. Powinniśmy stale podkreślać wyjątkowy, nieprofesjonalny charakter AA, jego samowystarczalność finansową, oraz wyraźnie zaznaczać co robi i czego nie robi AA.

Wymogi te nie zabraniają nikomu niesienia posłania podczas publicznych wystąpień razem z ludźmi spoza Wspólnoty – pod warunkiem jednoznacznego uwypuklenia, że AA jest odrębną, nie połączoną z niczym a jedynie współpracującą całością, a jej uczestnicy występują w swoim imieniu, nie reprezentując żadnej grupy, komisji, biura czy AA jako całości.

Jak uczy doświadczenie – AA nie powinno być powiązane z żadnym innym przedsięwzięciem. Żadna służba kontaktowa ani żadna służba centralna (region, intergrupa) nie powinna być ulokowana pod wspólnym adresem z jakąkolwiek instytucją zajmującą się problemami alkoholizmu. Nie powinna też działać w jakimkolwiek klubie dla alkoholików. Taka lokalizacja sugeruje powiązanie, co nikomu na dobre nie wychodzi.

11. Co może zrobić Wspólnota, jeżeli imię AA zostanie powiązane z jakimś przedsięwzięciem dochodowym?

Przed wszystkim należy spróbować przerwać takie powiązanie. Zwykle wystarcza przyjazna, uczciwa, bezpośrednia rozmowa. Nie możemy oczekiwać od innych automatycznego zrozumienia naszych Tradycji i ich wagi dla istnienia Wspólnoty. To na nas ciąży odpowiedzialność, by spokojnie i cierpliwie wciąż na nowo je wyjaśniać. Większość instytucji jest w tym względzie chętna do współpracy. Czasem jednak konieczne jest – jako ostateczny środek – publiczne oświadczenie. Powinno ono być przyjazne w tonie i wyjaśniać, że AA nie jest związane z żadnym innym przedsięwzięciem, nie zabiega o publiczne fundusze i przyjmuje wpłaty jedynie od własnych uczestników. Należy zaznaczyć, że AA ani nie popiera, ani nie zwalcza żadnych działań wobec alkoholików. Możemy współpracować – ale nigdy z nikim się nie łączymy.

12. Czy ogłoszenia o przedsięwzięciach pozawspólnotowych mogą być podawane na mityngach albo drukowane w pismach AA?

To zależy od wewnętrznych decyzji grupy czy pisma. W każdym takim przypadku należy unikać łączenia się, popierania czy zwalczania czegokolwiek.

13. Czy grupa AA może przyjąć pomoc w postaci darmowej literatury, druku, pożyczki czy darowizny, jeżeli ofiarodawcą jest osoba lub instytucja spoza AA?

Nie. Tradycja Siódma mówi: „Każda grupa powinna być samowystarczalna i nie powinna przyjmować dotacji z zewnątrz”. Więcej informacji na ten temat – w „12 Kroków i 12 Tradycji” (str. 160).

Jeżeli nie stać grupy na literaturę, to z pewnością może jej pomóc Biuro Służby Krajowej AA, jakaś inna sąsiedzka grupa, region lub intergrupa. Zniżki na literaturę mogą otrzymać instytucje i publiczne służby informacyjne.

Zwyczajowo, nawet grupy, którym udostępniono lokal za darmo, wpłacają niewielkie, regularne datki jako symboliczny czynsz. Nauka odpowiedzialności za płacenie rachunków jest częścią naszego procesu zdrowienia.

14. Czy grupy lub ciała AA mogą posiadać lub zarządzać szpitalami i ośrodkami odwykowymi?

Zgodnie z Tradycjami – nie.

15. Czy grupy AA mające regularne mityngi w szpitalach, na oddziałach detoksykacyjnych, w otwartych i zamkniętych ośrodkach odwykowych, centrach rehabilitacyjnych czy noclegowniach nie wiążą się tym samym z tymi instytucjami?

Sytuacja grup AA w ośrodkach leczniczych została wyjaśniona przez takie zalecenie Konferencji Służb Ogólnych z 1978 roku: „Uczestnicy AA występujący z prośbą o umożliwienie założenia grupy AA na terenie placówki leczniczej, w rozmowach z administracją powinni podkreślać niezależność grupy, jak i to, co AA może, a czego nie może robić (Tradycje). Powinni oni także dobrze zapoznać się z przepisami i zasadami obowiązującymi na terenie placówki. Gdy obopólna zgoda zostanie osiągnięta, to ważne jest, by podzielili się swoją wiedzą na ten temat z tymi, którzy będą brać udział w mityngach. Sugeruje się, by grupy na terenie placówek leczniczych starały się

trzymać zasady samowystarczalności. Jeżeli placówka nie żąda pieniędzy za wynajem sali, to grupa powinna znaleźć inny sposób symbolicznej opłaty. Uczestnicy AA pracujący w placówce nie powinni uczestniczyć w powstawaniu grupy na jej terenie”.

16. *Co można zrobić, gdy grupa lub inne ciało AA znajdzie się w poważnym konflikcie z zewnętrzną organizacją zajmującą się alkoholizmem?*

Najlepsze efekty daje szczerą, przyjazną, bezpośrednią dyskusja. Często mandatariusz lub delegat (także były) z ochotą podejmie się roli mediatora. Rozwiązanie takich sporów zależy od woli porozumienia po obu stronach i umiejętności słuchania siebie nawzajem.

Poważne różnice zdań biorą się często z nieznamomości faktów – zwykłego braku informacji. Przykładowo: osoby spoza AA mogą nic nie wiedzieć o Tradycjach, a uczestnicy AA mogą nie znać przepisów i zwyczajów obowiązujących gdzie indziej. Wystarczy wtedy zwyczajna wymiana poglądów i przedstawienie wzajemnych oczekiwań – problem zostaje wyeliminowany bez niczyjej krzywdy, a obie strony mogą dalej pomagać alkoholikom, każda na swój sposób.

17. *Jak Wspólnota AA może pomagać pacjentom opuszczającym szpitale, oddziały odwykowe, itp.?*

Aby nie powstawała przerwa w trzeźwieniu pacjentów tych placówek, uczestnicy AA zgłaszają się ochotniczo jako „tymczasowy kontakt” i wprowadzają ich do AA. Wiele grup lokalnych wypracowało sobie stałe formy takiej działalności. (...)

18. *Jaki jest stosunek AA do ludzi przychodzących do Wspólnoty pod przymusem - np. gdy uczestnictwo w AA jest warunkiem zawieszenia wyroku lub zachowania pracy?*

Przede wszystkim AA przyjmuje alkoholika. Choć program AA jest dobrowolny, to wielu z nas pamięta, z jak wielkim oporem przychodziliśmy na pierwsze mityngi. Wiemy również jak wielu z tych opierających się zaczęło z czasem, po okresie nieufności, stosować program AA dobrowolnie. To są fakty, o których należy mówić tym, którzy kierują

do AA. Ale warto też podkreślać, że choć uczestnicy AA próbują pomóc każdemu przychodzącemu, to nie są w stanie zagwarantować niczyjej przyszłej trzeźwości (nawet swojej własnej!), ani zrobić nic więcej ponad dzielenie się doświadczeniem z nowo przyjętym.

Warto w tym wszystkim pamiętać, że AA nie ponosi odpowiedzialności za decyzje żadnego urzędnika.

19. *Jaki jest stosunek AA do rekolekcji, ruchów trzeźwościowych i działań podejmowanych (bądź nie) pod auspicjami wyznań religijnych?*

Nie ma żadnych formalnych stosunków, podobnie jak nie ma ich między AA a Kościołami, świątyniami, stowarzyszeniami etycznymi, humanistycznymi czy agnostycznymi, do których uczestnicy AA mogą należeć.

AA nie wspiera żadnych spotkań religijnych. Nie ma czegoś takiego jak „rekolekcje AA”, podobnie jak nie ma „schronisk AA”, „ośrodków AA” i „szpitali AA”.

20. *Czy współpraca z profesjonalistami rzeczywiście przynosi jakieś korzyści?*

Mamy przytłaczające dowody na to, że współpraca przynosi olbrzymie korzyści zarówno poszczególnym alkoholikom, jak i całemu AA. Przytoczmy tekst ze Złotu Wspólnoty USA i Kanady w 1992 roku: „Niemał 1/3 zebranych otrzymała pomoc z zewnątrz – medyczną, psychologiczną, duchową czy inną, która to pomoc odegrała ważną rolę w dotarciu do AA”.

Wniosek z tego taki, że być może ponad 1/3 naszych członków żyje i jest dziś trzeźwa w AA dzięki współpracy z osobami z zewnątrz zajmującymi się alkoholizmem.

A przecież nadal jeszcze czekają na pomoc miliony cierpiących alkoholików...

Komisje do Spraw Współpracy ze Środowiskiem Profesjonalistów

Rada Służb Ogólnych w 1970 roku ustanowiła Komisję ds. Współpracy ze Środowiskiem Profesjonalistów (Committee on Cooperation With the Professional Community, CPC). W 1971 roku Konferencja Służb Ogólnych poszła w jej ślady, powołując swoją analogiczną komisję.

Wiele przedsięwzięć, które niegdyś miały służyć informacji publicznej i współpracy z instytucjami jawi się dzisiaj jako logicznie związane z działalnością komisji. W strukturach Służb Wspólnoty AA w Polsce istnieje Komisja Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA i regionalne zespoły informacji publicznej i współpracy z innymi spoza AA.

1. Jakie cele mają realizować regionalne lub lokalne Zespoły Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA?

Członkowie tych zespołów mają informować o AA – gdzie nas można znaleźć, co robimy a czego nie. Celem jest nawiązanie lepszej współpracy między AA a profesjonalistami.

Wiele regionalnych zespołów udostępnia na życzenie innym organizacjom materiały prezentujące AA lub organizuje prezentację w formie spotkania. Typowe spotkanie obejmuje jeden lub parę filmów o AA i wystąpienia kilku alkoholików, wyjaśniające, co AA robi a czego nie robi.

Sprawdź w swojej książce telefonicznej, czy znajdziesz tam numer AA.

2. Jak powstają regionalne Zespoły Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA?

Regionalny rzecznik komisji może zostać wybrany lub mianowany przez Radę Regionu. Podobnie, intergrupa może powołać swojego rzecznika.

3. Co robi Komisja Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA?

Najlepszą pomocą w tej kwestii jest „Poradnik CPC” (CPC Workbook), dostępny poprzez GSO. Podstawową regułą jest praca z jedną grupą profesjonalistów: najpierw sporządzamy ich listę, zarówno osób, jak organizacji, a potem członkowie komisji mogą:

- a) nawiązać znajomość (listowną, telefoniczną lub osobistą),
- b) zaproponować spotkanie i rozmowę o AA, lub prezentację dla grupy profesjonalistów,
- c) zaprosić na otwarty mityng AA,
- d) dostarczyć literaturę AA, opisującą program 12 Kroków,
- e) zachęcać innych uczestników AA do służby innym alkoholikom.

4. Dlaczego działalność Komisji Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA jest ważna?

Profesjoniści mogą pomóc alkoholikom otworzyć się na posłanie powrotu do zdrowia, niesione przez AA. Jest jeszcze wielu takich profesjonalistów, którzy zbyt słabo albo wcale nie znają AA. Otwarta informacja w przyjaznym duchu jest więc wciąż potrzebna na zewnątrz.

5. Gdzie można uzyskać dodatkowe informacje o Komisji Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA?

Informacje dotyczące służby Komisji Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA, a także zespołów regionalnych można uzyskać w Biurze Służby Krajowej AA w Polsce a także w punktach informacyjno-kontaktowych regionów.

W strukturach służb Wspólnoty AA w Polsce istnieje Komisja Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA Służby Krajowej AA w Polsce, która składa się z delegatów z poszczególnych regionów AA oraz powierników skierowanych do pracy w komisji. Komisja zajmuje się całokształtem spraw informacyjnych o AA na forum publicznym oraz współpracą z innymi spoza AA: profesjonalistami, placówkami leczniczymi, zakładami karnymi, mediami itp. dla jedyne go i głównego celu AA wynikającego z V Tradycji AA.

Regionalne Zespoły ds. Informacji Publicznej i Współpracy z Innymi spoza AA zajmują się między innymi organizowaniem mityngów informacyjnych dla lekarzy, duchownych, środowisk prawnych, policji i szkolnictwa, kontaktami z lokalną prasą itd.

DWANAŚCIE KROKÓW ANONIMOWYCH ALKOHOLIKÓW

1. Przyznaliśmy, że jesteśmy bezsilni wobec alkoholu, że przestaliśmy kierować własnym życiem.

2. Uwierzyliśmy, że Siła Większa od nas samych może przywrócić nam zdrowie.

3. Postanowiliśmy powierzyć naszą wolę i nasze życie opiece Boga, *jakkolwiek Go pojmujemy*.

4. Zrobiliśmy gruntowny i odważny obrachunek moralny.

5. Wyznaliśmy Bogu, sobie i drugiemu człowiekowi istotę naszych błędów.

6. Staliśmy się całkowicie gotowi, aby Bóg uwolnił nas od wszystkich wad charakteru.

7. Zwróciliśmy się do Niego w pokorze, aby usunął nasze braki.

8. Zrobiliśmy listę osób, które skrzywdziliśmy i staliśmy się gotowi zadośćuczynić im wszystkim.

9. Zadośćuczyniliśmy osobiście wszystkim, wobec których było to możliwe, z wyjątkiem tych przypadków, gdy zraniłoby to ich lub innych.

10. Prowadziliśmy nadal obrachunek moralny, z miejsca przyznając się do popełnianych błędów.

11. Dążyliśmy poprzez modlitwę i medytację do coraz doskonalszej więzi z Bogiem, *jakkolwiek Go pojmujemy*, prosząc jedynie o poznanie Jego woli wobec nas oraz o siłę do jej spełnienia.

12. Przebudzeni duchowo w rezultacie tych Kroków staraliśmy się nieść posłanie innym alkoholikom i stosować te zasady we wszystkich naszych poczynaniach.

DWANAŚCIE TRADYCJI ANONIMOWYCH ALKOHOLIKÓW

1. Nasze wspólne dobro powinno być najważniejsze, wyzdrowienie każdego z nas zależy bowiem od jedności Anonimowych Alkoholików.

2. Jedynym i najwyższym autorytetem w naszej Wspólnocie jest miłujący Bóg, jakkolwiek może się On wyrażać w sumieniu każdej grupy. Nasi przewodnicy są tylko zaufanymi sługami, oni nami nie rządzą.

3. Jedynym warunkiem przynależności do AA jest pragnienie zaprzestania picia.

4. Każda grupa powinna być niezależna we wszystkich sprawach, z wyjątkiem tych, które dotyczą innych grup lub AA jako całości.

5. Każda grupa ma jeden główny cel: nieść posłanie alkoholikowi, który wciąż jeszcze cierpi.

6. Grupa AA nigdy nie powinna popierać, finansować ani używać nazwy AA żadnym pokrewnym ośrodkom, ani jakimkolwiek przedsięwzięciom, ażeby problemy finansowe, majątkowe lub sprawy ambicjonalne nie odrywały nas od głównego celu.

7. Każda grupa AA powinna być samowystarczalna i nie powinna przyjmować dotacji z zewnątrz.

8. Działalność we Wspólnocie AA powinna na zawsze pozostać honorowa; dopuszcza się jednak zatrudnianie niezbędnych pracowników w służbach AA.

9. Anonimowi Alkoholicy nie powinni nigdy stać się organizacją; dopuszcza się jednak tworzenie służb i komisji bezpośrednio odpowiedzialnych wobec tych, którym służą.

10. Anonimowi Alkoholicy nie zajmują stanowiska wobec problemów spoza ich Wspólnoty, ażeby imię AA nie zostało nigdy uwikłane w publiczne polemiki.

11. Nasze oddziaływanie na zewnątrz opiera się na przyciąganiu, a nie na reklamowaniu; musimy zawsze zachowywać osobistą anonimowość wobec prasy, radia i filmu.

12. Anonimowość stanowi duchową podstawę wszystkich naszych Tradycji, przypominając nam zawsze o pierwszeństwie zasad przed osobistymi ambicjami.

DWANAŚCIE KONCEPCJE DLA SŁUŻBY ŚWIATOWEJ AA

1. Ostateczna odpowiedzialność oraz najwyższy autorytet służb światowych powinien zawsze spoczywać w zbiorowym sumieniu naszej wspólnoty jako całości.

2. Konferencja służb światowych AA jest czynnym głosem i skutecznym sumieniem całej naszej społeczności, dla prawie każdego praktycznego celu w jej światowych sprawach.

3. Dla zapewnienia efektywnego przewodnictwa powinniśmy przyznać każdej służbie AA – konferencji, radzie służb, spółkom usługowym, personelowi, komitetom i wykonawcom tradycyjne „prawo decyzji”.

4. Na wszystkich szczeblach odpowiedzialności powinno być zachowane tradycyjne „prawo do uczestnictwa” pozwalające na reprezentatywne głosowanie, w odpowiedniej proporcji do odpowiedzialności, którą każdy powinien wykazać.

5. W całej naszej strukturze powinno obowiązywać „prawo do apelacji”, tak, aby opinie mniejszości były wysłuchane, a osobiste skargi starannie rozpatrzone.

6. Konferencja uznaje, że główna inicjatywa i czynna odpowiedzialność za większość spraw służb światowych powinny być spełniane przez powierników konferencji działających jako zarząd służb.

7. Karta i prawo zwyczajowe zarządu służb światowych są przyjętymi instrumentami, upoważniającymi do kierowania i prowadzenia spraw służb światowych. Karta konferencji nie jest dokumentem prawnym, opiera się na tradycji i środkach finansowych przeznaczonych na uzyskanie ostatecznej skuteczności.

8. Powiernicy wytyczają ogólne kierunki działania, zarządzają finansami, sprawują pieczę nad ciągle aktywnymi służbami, co jest możliwe dzięki wybieraniu dyrektorów wszystkich tych jednostek.

9. Dobre przewodzenie służbom na wszystkich szczeblach jest nieodzowne dla naszego przyszłego funkcjonowania oraz bezpieczeństwa. Przewodzenie służbom, kiedyś sprawowane przez założycieli, musi być przyjęte przez powierników.

10. Odpowiedzialność ponoszona w służbach powinna być odzwierciedleniem autorytetu w służbie, którego zakres winien być możliwie dokładnie określony.

11. Powiernicy powinni zawsze zapewniać najlepsze komitety, dyrektorów służb, personel i doradców. Skład, kwalifikacje, sposób wprowadzenia do służb, jak również prawa i obowiązki zawsze będą przedmiotem ich poważnej troski i zainteresowania.

12. Konferencja będzie przestrzegać ducha Tradycji AA dbając o to, by:

- nigdy nie stała się ona ośrodkiem nadmiernego bogactwa i władzy,
- podstawową zasadą finansowania było zapewnienie wystarczających funduszy operacyjnych oraz niezbędnych rezerw,
- żaden z jej członków nie stanął na pozycji autorytatywnej władzy nad innymi,
- do wszystkich ważnych decyzji dochodzono przy pomocy dyskusji i głosowania, a gdy tylko to możliwe podejmowano je jednogłośnie,
- nie stała się polem rozgrywek personalnych ani zarzewiem polemik publicznych,
- nigdy nie działała jak rząd i żeby podobnie jak społeczność, której służy na zawsze pozostawała demokratyczna w swym duchu i działaniu.

**SPIS KSIĄŻEK I BROSZUR
ZAAPROBOWANYCH PRZEZ KONFERENCJĘ
SŁUŻB OGÓLNYCH AA**

KSIAŻKI

Anonimowi Alkoholicy (Alcoholics Anonymous)
Anonimowi Alkoholicy wkraczają w dojrzałość
(Anonymous Alcoholics Comes of Age)
Codzienne refleksje (Daily Reflections)
Dwanaście Kroków i Dwanaście Tradycji
(Twelve Steps and Twelve Traditions)
Dr Bob i weterani (Dr. Bob and the Good Timers)
Jak to widzi Bill (As Bill Sees It)
Przekaż dalej (Pass It... On)
Uwierzyliśmy (Came to Believe)
Życie w trzeźwości (Living Sober)

BROSZURY

Rzut oka na AA (A.A. at a Glance)
AA dla kobiet (A.A. for the Woman)
Grupa AA (The A.A. Group)
AA w zakładach karnych
(A.A. in Correctional Facilities)
AA w placówkach leczniczych
(A.A. in Treatment Facilities)
Duchowni pytają o Wspólnotę AA
(Members of the Clergy Ask about A.A.)
Myślisz, że jesteś inny?
(Do You Think You're Different?)
44 pytania (44 Questions)
Jak AA współpracują z profesjonalistami?
(How A.A. Members Cooperate?)
AA od środka (Inside A.A.)
Czy AA jest dla Ciebie?
(Is A.A. for You?)
Czy AA jest dla mnie? (Is A.A. for Me?)
Czy w Twoim życiu jest alkoholik?
(Is There an Alcoholic in Your Life?)
Artykuł Jacka Alexandra o AA
(The Jack Alexander Article about AA)
Jak mówić o AA poza AA
(Speaking at Non-A.A. Meetings)
To jest AA (This is A.A.)
Zbyt młody? (Too Young?)
Dwanaście Koncepcji ilustrowane
(The Twelve Concepts Illustrated)
Dwanaście Kroków ilustrowane
(The Twelve Steps Illustrated)
Dwanaście Tradycji ilustrowane
(The Twelve Traditions Illustrated)
Co się zdarzyło Joemu?
(What Happened to Joe)
Młodzi i AA
(Young People and A.A.)
Sponsorowanie. Pytania i odpowiedzi
(Questions and Answers on Sponsorship)
Czas zacząć żyć
(Time to start Living)
Nowicjusz pyta
(a Newcomer asks...)
Przesłanie dla więźnia, który być może jest alkoholikiem
(Memo to an Inmate who may be an Alcoholic)
Jak rozumieć anonimowość
(Understanding Anonymity)

JESTEM ODPOWIEDZIALNY

Gdy ktokolwiek, gdziekolwiek
potrzebuje pomocy
chcę, aby napotkał wyciągniętą ku niemu
pomocną dłoń AA

I za to

JESTEM ODPOWIEDZIALNY

**FUNDACJA BIURO SŁUŻBY KRAJOWEJ
ANONIMOWYCH ALKOHOLIKÓW
W POLSCE**

00-950 WARSZAWA 1
SKR. POCZTOWA 243
TEL./FAX 22 828-04-94
Infolinia: 801 033 242
Internet: www.aa.org.pl
E-mail: aa@aa.org.pl